

Lublin, 5 stycznia 2024 r.

dr hab. Sławomir Patyra

Opinia prawna

w sprawie legalności stosowania przepisów ustawy z dnia 28 stycznia 2016r. – Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze w stosunku do prokuratorów wracających ze stanu spoczynku do czynnej służby prokuratorskiej po wejściu w życie ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze

I. Uwagi wprowadzające

Przedmiotowa opinia prawna obejmuje rozstrzygnięcie problemu zgodności z prawem stosowania art. 47 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze w stosunku do prokuratorów, którzy powrócili ze stanu spoczynku do czynnej służby prokuratorskiej po wejściu w życie ustawy z 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Istota wywołanej opinii prawnej dotyczy zakresu temporalnego stosowania przepisów przejściowych w odniesieniu do prokuratorów, którzy powrócili do służby czynnej, będąc uprzednio przeniesionymi w stan spoczynku z innych przyczyn niż wiek lub trwała niezdolność do pełnienia obowiązków (choroba lub utrata sił), tj. na szczególnych zasadach wprowadzonych ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (art. 19 ust. 3). Ustalenia poczynione w przedmiotowej opinii - zarówno w oparciu o regulacje normatywne, jak i utrwalone poglądy doktryny i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, dotyczące specyfiki przepisów przejściowych - implikować mają ocenę statusu prawnego prokuratorów, którzy wrócili do czynnej służby prokuratorskiej po dacie wejścia we życie ustawy z 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Odnosnie do regulacji normatywnych, przedmiotowa opinia prawna opiera się na analizie następujących aktów prawnych:

1. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm. [dalej jako: **Konstytucja**];

2. Ustawa z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2009 r., Nr 178, poz. 1375 [dalej jako: **uZuP**];
3. Ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze, Dz. U. z 2016 r., poz. 178 [dalej jako: **uPWPoP**];
4. Ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, t.j.: Dz. U. z 2023 r., poz. 1360 ze zm. [dalej jako: **uPoP**];
5. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, t. j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 283 [dalej jako: **ZTP**].

II. Uwagi szczegółowe

1.

Regulacje przejściowe odgrywają szczególną rolę w procesie racjonalnego tworzenia prawa, nie tylko w kontekście *par excellence* poprawności legislacyjnej, ale również w związku zasadą demokratycznego państwa prawnego, wyrażoną w art. 2 Konstytucji. Przepisy przejściowe stanowią bowiem swoisty „pomost” pomiędzy dotychczasowym stanem prawnym, a stanem wprowadzanym w nowej regulacji normatywnej¹.

Z tego względu, materia przepisów przejściowych definiowana jest w ZTP, stanowiących podstawowy – a w odniesieniu do Rady Ministrów wiążący - wyznacznik metodyki prac legislacyjnych. Zgodnie z § 30 ust. 1 ZTP, w przepisach przejściowych reguluje się wpływ nowej albo znowelizowanej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy albo ustaw dotychczasowych bez względu na to, czy do tych stosunków zamierza się stosować przepisy dotychczasowe, przepisy nowe czy przepisy regulujące ten wpływ w sposób odmienny od przepisów dotychczasowych i przepisów nowych. Zakres przedmiotowy przepisów przejściowych uszczegółowiony został w ust. 2 wskazanego przepisu, zgodnie z którym w przepisach przejściowych rozstrzyga się w szczególności:

- 1) sposób zakończenia postępowań będących w toku (wszczętych w czasie obowiązywania dotychczasowych przepisów i niezakończonych ostatecznie do dnia ich uchylecia albo

¹ Por. M. Moras, P. Kroczek, *Nowelizacja „Zasad techniki prawodawczej”: przepisy epizodyczne*, „Forum Prawnicze” 2016, s. 35.

zmiany), skuteczność czynności dokonanych w postępowaniu oraz organy lub instytucje właściwe do zakończenia postępowania i terminy przekazania im spraw;

2) czy i w jakim zakresie utrzymuje się czasowo w mocy instytucje prawne zniesione przez nowe przepisy;

3) czy zachowuje się uprawnienia i obowiązki oraz kompetencje powstałe w czasie obowiązywania uchylanych albo wcześniej uchylonych przepisów oraz czy skuteczne są czynności dokonane w czasie obowiązywania tych przepisów; sprawy te reguluje się tylko w przypadku, gdy nie chce się zachować powstałych uprawnień, obowiązków lub kompetencji albo chce się je zmienić albo też gdy chce się uznać dokonane czynności za bezskuteczne;

4) czy i w jakim zakresie stosuje się nowe przepisy do uprawnień, obowiązków, kompetencji oraz czynności, o których mowa w pkt 3;

5) czy i w jakim zakresie utrzymuje się czasowo w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie dotychczasowych przepisów upoważniających.

Jak już zostało podniesione, stosowanie przepisów przejściowych jest ściśle powiązane z zasadą demokratycznego państwa prawnego, w szczególności w kontekście zasady pewności obrotu prawnego, zasady zaufania obywateli do państwa oraz zasady ochrony praw nabytych². Z tego względu, w utrwalonej opinii doktryny prawa, prawidłowe opracowanie przepisów przejściowych wymaga szczególnej precyzji, by uwzględnić wszystkie sytuacje, które mogą wystąpić w związku z przechodzeniem od regulacji dotychczasowej, którą zamierza się uchylić, do regulacji nowej. Do rozstrzygnięć, które powinny znaleźć się w przepisach przejściowych należy także określenie czasu, przez który ustawodawca utrzymuje w mocy instytucje i procedury, które znosić ma nowa ustawa³. Brak określenia czasu obowiązywania regulacji przejściowej w dziedzinach normowanych ustawą uchylaną należy jednoznacznie ocenić jako rażący błąd ustawodawcy, w szczególności z punktu widzenia zasad pewności prawa i zaufania obywateli do państwa i tworzonego przezeń prawa.

² Zob. T. Zalański, *Zasada prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2008, s. 127 i n.

³ Zob. S. Wronkowska, M. Zieliński, *Zasady techniki prawodawczej. Komentarz*, Warszawa 1997, s. 51. Por. także G. Wierczyński, *Projekt ustawy*, w: *Zasady techniki prawodawczej. Komentarz do rozporządzenia*, red. J. Warylewski, Warszawa 2003, s. 167.

Pod rządami Konstytucji z 2 kwietnia 1997 r. również Trybunał Konstytucyjny kilkakrotnie wyrażał pogląd, że z wymienionych wyżej zasad wynika konstytucyjny obowiązek ustawodawcy do należytego sformułowania przepisów przejściowych⁴.

W szerszym ujęciu, przepisy przejściowe, w tym zawarte w ustawie – przepisy wprowadzające, klasyfikowane są w teorii prawa jako regulacje epizodyczne. Ustawa epizodyczna to akt obowiązujący przez z góry określony czas, związany z realizacją ściśle określonego celu⁵. Specyfikę takiej regulacji jednoznacznie zdefiniował Trybunał Konstytucyjny wskazując, że regulacja epizodyczna (incydentalna) to regulacja, która wprowadza na ściśle określony czas odstępstwo od dotychczas obowiązujących regulacji. Ustawodawca ma możliwość, a niekiedy nawet obowiązek dokonania doraźnej, obowiązującej w określonych ramach czasowych, zmiany obowiązujących przepisów – jeżeli jest to reakcja na szczególne okoliczności związane ze zmieniającymi się uwarunkowaniami społecznymi, gospodarczymi i politycznymi. W opinii W kontekście przedmiotowej opinii prawnej szczególnie istotna jest konstatacja Trybunału Konstytucyjnego wskazująca, że regulacje epizodyczne mogą być stanowione wyłącznie jako *ultima ratio* w przypadku, gdy nie ma innych, mniej uciążliwych środków do osiągnięcia określonych celów⁶. Oznacza to, że regulacje epizodyczne – w tym i przejściowe – stanowią *sui generis* wyjątek od konwencjonalnych procedur, przyjmowanych w tzw. ustawach materialnych.

Specyfikę tę odzwierciedla również regulacja ujęta w ZTP. Dyspozycja § 29a wyraźnie wskazuje, że w przepisach epizodycznych zamieszcza się regulacje, które wprowadzają odstępstwa od określonych przepisów, a których okres obowiązywania jest wyraźnie określony. Z kolei zgodnie z § 29b. 1 ZTP w przepisach epizodycznych okres obowiązywania regulacji określa się w szczególności przez:

- 1) wymienienie roku kalendarzowego albo lat kalendarzowych;
- 2) oznaczenie początku i końca obowiązywania regulacji, wyrażone dniami oznaczonymi kalendarzowo;

⁴ Tak, m. in. w wyrokach z: 5 stycznia 1999r, sygn. K 27/98, OTK ZU 1999, nr 1, poz. 1, a także z 8 listopada 2006 r., sygn. K 30/06, OTK ZU 2006, nr 10A, poz. 149.

⁵ Zob., m. in. M. Moras, P. Kroczyk, op. cit., s. 34.

⁶ Zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 19 grudnia 2012 r., sygn.. K 9/12, OTK ZU 2012, Nr 11A, poz. 136.

3) wskazanie liczby dni, tygodni, miesięcy albo lat, które upływają od dnia wejścia w życie ustawy albo jej poszczególnych przepisów.

Przywołany przepis wyraźnie zakazuje uzależniania początku i końca obowiązywania regulacji epizodycznych od wystąpienia zdarzenia przyszłego, chyba że jest to konieczne ze względu na zakres regulacji ustawy albo jej poszczególnych przepisów, a termin wystąpienia zdarzenia przyszłego można ustalić w sposób niebudzący wątpliwości i zostanie on urzędowo podany do wiadomości publicznej. W świetle § 29c. ZTP przepisy epizodyczne mogą być także zamieszczone w odrębnej ustawie (ustawie epizodycznej). W takim przypadku regulacje te zamieszcza się jako przepisy merytoryczne.

W kontekście powyższych ustaleń nie ulega zatem wątpliwości, że stosowaniu przepisów wprowadzających musi towarzyszyć precyzyjne wskazanie ram czasowych, w których kształtowane w nich stosunki prawne powstają, trwają i tracą swą moc obowiązującą. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, ustanowienie szczególnych przepisów przejściowych, zawierających regulacje odmienne od postanowień dawnego i nowego prawa, możliwe jest wyłącznie na ściśle określony czas⁷.

2.

Poczynione powyżej ustalenia teoretyczne, dotyczące specyfiki i funkcji przepisów wprowadzających, stanowią wystarczającą podstawę dla rozstrzygnięcia problemu prawnego, stanowiącego kanwę wywołanej opinii prawnej.

W art. 19 uZuP z 2009 r. ustawodawca stworzył mechanizm, zgodnie z którym Prokurator Generalny - po zasięgnięciu opinii Rady Prokuratorów - mógł powoływać prokuratorów Prokuratury Generalnej spośród dotychczasowych prokuratorów Prokuratury Krajowej lub prokuratorów prokuratur apelacyjnych. Zgodnie z ust. 1 przywołanego przepisu, prokuratorom Prokuratury Krajowej, powołanym na stanowiska prokuratorów Prokuratury Generalnej, okres pracy na stanowisku prokuratora Prokuratury Krajowej zaliczał się do okresu pracy wymaganego do uzyskania wynagrodzenia zasadniczego w stawce awansowej. W stosunku do prokuratorów dotychczasowej Prokuratury Krajowej, którzy nie zostali powołani

⁷ Tak Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z 5 grudnia 1995 r., OTK ZU 1995, nr 3, poz. 19.

do Prokuratury Generalnej, art. 19 ust. 2 uZuP wyposażył Prokuratora Generalnego w kompetencję do przeniesienia ich na inne miejsce służbowe w prokuraturach apelacyjnych lub okręgowych z zachowaniem prawa do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku.

Jednocześnie - co szczególnie istotne w związku z wywołaną opinią prawną - art. 19 ust. 3 uZuP przyznał prokuratorom byłej Prokuratury Krajowej prawo do złożenia sprzeciwu od decyzji Prokuratora Generalnego o przeniesieniu na inne miejsce służbowe w prokuraturach apelacyjnych lub okręgowych, w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji w tej sprawie. Złożenie sprzeciwu oznaczało przejście w stan spoczynku w terminie miesiąca od daty jego złożenia. Regulacja przyjęta w art. 19 ust. 3 uZuP miała charakter ekstraordynaryjny względem obowiązujących dotychczas, standardowych procedur przechodzenia prokuratorów w stan spoczynku. Jej beneficjentami stali się bowiem wyłącznie dotychczasowi prokuratorzy Prokuratury Krajowej, którzy uzyskali status „prokuratorów w stanie spoczynku” wyłącznie w wyniku złożenia oświadczenia woli (sprzeciwu), niezależnie od stanu zdrowia czy też osiągnięcia wieku, uprawniającego do przejścia w stan spoczynku.

W odniesieniu do prokuratorów, którzy skorzystali z regulacji określonej w art. 19 ust. 3 uZuP, możliwość powrotu do czynnej służby prokuratorskiej stworzyła uPWPOp z 2016 r. Zgodnie z jej art. 47 § 1 prokuratorzy pozostający w dniu wejścia w życie tej ustawy w stanie spoczynku uzyskali prawo do powrotu - na swój wniosek - do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne. Decyzję w tej sprawie podejmował wyłącznie Prokurator Generalny (art. 47 § 2 uPWPOp). Przepis art. 47 § 3 uPWPOp stanowił, że prokurator przywrócony do służby we wskazanym trybie mógł w każdym czasie wrócić - również na swój wniosek - na poprzednio zajmowany stan spoczynku za miesięcznym wypowiedzeniem. Wniosek prokuratora w tej sprawie miał charakter wiążący dla Prokuratora Generalnego (art. 47 § 4 uPWPOp).

Procedura przyjęta w art. 47 uPWPOp miała również wyjątkowy charakter prawny, nieznanym poprzednim regulacjom dotyczącym kształtowania stosunków służbowych zarówno w prokuraturze, jak i w innych organach kontroli i ochrony prawa. W istocie dotyczyła bowiem wyselekcjonowanej grupy prokuratorów, którzy w dniu wejścia w życie 47 uPWPOp z własnej inicjatywy znajdowali się w stanie spoczynku w oparciu o sprzeciw, który na mocy art. 19 ust. 3 uZuP złożyli w związku z decyzją Prokuratora Generalnego, podjętą w trybie art. 19 ust. 2 uZuP.

W tym miejscu należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, że w przypadku ustaw regulujących przepisy przejściowe, utrata mocy obowiązującej zawartych w nich postanowień powinna być precyzyjnie określona w treści danej ustawy epizodycznej. Istota przepisów wprowadzających sprowadza się li-tylko do dostosowania obowiązującego dotąd stanu prawnego do nowej regulacji. W doktrynie prawa powszechnie akceptowany jest pogląd, iż okres obowiązywania przepisów przejściowych upływać powinien wraz z wyczerpaniem się zakresu stosowania ostatniej regulacji mającej przejściowy charakter, co ustawodawca powinien określić za pomocą precyzyjnie wskazanej daty kalendarzowej lub ram czasowych, w których stworzone zostaną odpowiednie warunki do świadomego realizowania nowego prawa⁸.

W uPWPoP, reguła ta znalazła pełne zastosowanie w odniesieniu do regulacji dotyczących powoływania przez Prokuratora Generalnego prokuratorów Prokuratury Krajowej spośród prokuratorów Prokuratury Generalnej, prokuratorów Naczelnej Prokuratury Wojskowej, prokuratorów prokuratur apelacyjnych, prokuratorów prokuratur okręgowych, prokuratorów wojskowych prokuratur okręgowych i prokuratorów wojskowych prokuratur garnizonowych. W tym wypadku, na przeprowadzenie wskazanych czynności ustawodawca wyznaczył termin 30 dni od dnia wejścia w życie tej ustawy (art. 35 § 1 uPWPoP). Analogiczną regulację przyjęto w odniesieniu do powołania przez Prokuratora Generalnego prokuratorów wykonujących w Departamencie do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w Prokuraturze Krajowej oraz w Wydziałach Zamiejscowych Departamentu do Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej (art. 37 § 1 uPWPoP). Z kolei w przypadku powoływania prokuratorów nowotworzonych prokuratur regionalnych, a także powoływania prokuratorów prokuratur okręgowych, w których utworzono wydziały do spraw wojskowych termin na ich powołanie określony został jako 60 dni od dnia wejścia w życie uPWPoP (odpowiednio: art. 38 § 1 i art. 40 § 1 uPWPoP). Zarówno uPWPoP, jak i uPoP weszły w życie 4 marca 2016 r. W świetle przywołanych wyżej regulacji, proces przeprowadzania zmian kadrowych w prokuraturze, niezbędnych do wdrożenia nowej uPoP, w intencji ustawodawcy powinien zakończyć się najpóźniej 4 maja 2016 r. Po tym terminie, wnioski prokuratorów o powrót do służby powinny być rozpatrywane przez Prokuratora Generalnego na zasadach ogólnych, określonych w art. 127 § 1 uPoP.

⁸ Por. M. Laskowska, *Dostosowanie prawa do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 roku*, Warszawa 2010, s. 145 i n..

Rgulacja przyjęta w art. 47 uPWPop – choć umiejscowiona w ustawie zawierającej przepisy wprowadzającej, *ergo* z istoty epizodycznej – nie wskazywała precyzyjnie terminu, do którego prokuratorzy byłej Prokuratury Krajowej, pozostający w stanie spoczynku, mogliby w sposób skuteczny prawnie występować z wnioskiem o powrót do czynnej służby prokuratorskiej. W świetle ustaleń poczynionych we wcześniejszym fragmencie przedmiotowej opinii prawnej, wskazane pominięcie ustawodawcze należy uznać za drastyczne odstępstwo od zasad prawidłowej legislacji.

Jeśli ustawa epizodyczna nie zawiera takich przepisów, dla określenia końcowego momentu obowiązywania tych przepisów należy odwołać się do zasad ogólnych. Abstrahując od *ratio legis* przyjęcia przez ustawodawcę szczególnych procedur, dotyczących zarówno przechodzenia w stan spoczynku byłych prokuratorów Prokuratury Krajowej, ujętych w uZuP, jak i powrotu ich z tego stanu, przewidzianych w uPWPop, pomocną w tym zakresie może być reguła Ulpiana, zgodnie z którą, cyt. „Przy wprowadzaniu nowych rozwiązań oczywista musi być użyteczność, aby odejść od tego prawa, które przez długi czas wydawało się słuszne” (*In rebus novis constituendis evidens esse utilitas debet, ut recedatur ab eo iure, quod diu aequum visum est*)⁹. W duchu tej reguły tej wypowiadał się także Trybunał Konstytucyjny, wyrażając stanowisko, zgodnie z którym akt normatywny traci moc obowiązującą, jeżeli nie może być stosowany do jakiegokolwiek sytuacji z przeszłości, terażniejszości lub przyszłości¹⁰. Z kolei w wyroku z 8 listopada 2008 r. Trybunał stwierdził, że w polskiej kulturze prawnej zostały wykształcone reguły międzyczasowe, które znajdują zastosowanie w procesie stosowania prawa. Jeżeli brak jest wyraźnie wyrażonej woli ustawodawcy, sąd i inne organy stosujące prawo muszą kwestię intertemporalną rozstrzygnąć na podstawie tych właśnie reguł, mając wybór między zasadą działania ustawy dawnej i zasadą bezpośredniego skutku ustawy nowej. Milczenie ustawodawcy co do reguły intertemporalnej należy uznać za przejaw woli bezpośredniego działania nowego prawa, chyba że przeciw jej zastosowaniu przemawiają ważne racje systemowe lub aksjologiczne¹¹.

W kontekście wywołanej opinii prawnej, powyższe ustalenia jednoznacznie wskazują, że regulacje dotyczące możliwości powrotu prokuratorów byłej Prokuratury Krajowej do czynnej służby prokuratorskiej w oparciu o procedurę określoną w art. 47 uPWPop mogły być stosowane wyłącznie w okresie od 4 marca 2016 r. (data wejścia w życie 47 uPWPop) do dnia

⁹ *Ulpianus libro quarto fideicommissorum, Digesta Iustiniana, 1.4.2.*

¹⁰ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 14 listopada 2000 r., sygn. K 7/00, OTK ZU 2000, nr 7, poz. 259.

¹¹ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 8 listopada 2008 r., sygn. K 30/06, OTK ZU 2006, nr 10A, poz. 149.

4 maja 2016 r. (końcowa data procesu dostosowywania zmian kadrowych w prokuraturze do nowej uPoP). Po 4 maja 2016 r., stosowanie art. 47 uPWPoP nie mogło zatem wywoływać jakichkolwiek skutków prawnych, w zakresie dotyczącym powrotu prokuratorów w stanie spoczynku do czynnej służby prokuratorskiej. Argumentację tą wzmacnia ponadto szczególnie charakter regulacji, przyjętej w art. 47 uPWPoP. Wprowadziła ona wyjątek od standardowej procedury powoływania prokuratorów Prokuratury Krajowej, a skoro tak, to okres jej obowiązywania musi być ujęty w precyzyjne ramy czasowe, zgodnie z powszechnie akceptowaną w państwie prawnym regułą zakazującą rozszerzającego interpretowania wyjątków od zasady (*Exceptiones non sunt interpretanda extendendae*), zarówno w wymiarze treściowym, jak i temporalnym. Interpretacja ta jest tym bardziej zasadna, że w przypadku równie wyjątkowej procedury przechodzenia prokuratorów Prokuratury Krajowej w stan spoczynku, przyjętej w art. 19 ust. 3 uZuP, terminy przeprowadzania związanych z nią czynności były określone precyzyjnie, o czym mowa była we wcześniejszym fragmencie przedmiotowej opinii prawnej.

W efekcie, w odniesieniu do wszystkich przypadków powrotu prokuratorów ze stanu spoczynku do czynnej służby prokuratorskiej po 4 maja 2016 r., art. 47 uPWPoP nie mógł mieć zastosowania. Zarówno wnioski składane przez prokuratorów o powrót do czynnej służby, jak i decyzje podjęte na podstawie art. 47 uPWPoP przez Prokuratora Generalnego po wskazanym terminie, nie wywołały żadnych skutków prawnych. Tym samym, Prokurator Generalny zobowiązany jest uznać, że osoby przywrócone do służby czynnej na podstawie art. 47 uPWPoP po terminie wejścia w życie uPoP pozostają nadal prokuratorami w stanie spoczynku, a w związku z tym nie mogą piastować funkcji prokuratora w stanie czynnym, tym bardziej pełnić funkcji kierownika jednostki organizacyjnej prokuratury czy też zastępcy Prokuratora Generalnego.

III. Konkluzje

Powyższe ustalenia prowadzą do jednoznacznych wniosków, w świetle których:

- 1) procedura przyjęta w art. 47 ustawy – przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze z dnia 28 stycznia 2016 r., na podstawie której prokuratorzy pozostający w dniu wejścia w życie tej ustawy w stanie spoczynku uzyskali prawo do powrotu - na swój wniosek - do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne – mimo jej epizodycznego charakteru - nie określiła ram**

czasowych jej obowiązywania, co stanowiło naruszenie zasad prawidłowej legislacji, stanowiących integralny komponent zasady demokratycznego państwa prawnego, wyrażonej w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r;

- 2) zgodnie z ogólnymi regułami interpretacyjnymi, w szczególności dotyczącymi stosowania wykładni celowościowej i systemowej, regulacje wskazane w pkt. 1 konkluzji mogły mieć zastosowanie wyłącznie do dnia 4 maja 2016r., tj. do dnia ostatecznego wdrożenia postanowień ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze w zakresie dotyczącym niezbędnych decyzji kadrowych, związanych z przyjętą w tej ustawie nową strukturą organizacyjną prokuratury;
- 3) decyzje Prokuratora Generalnego, podjęte na podstawie art. 47 § 2 ustawy – przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze z dnia 28 stycznia 2016r., podjęte po 4 maja 2016 r., nie wywołują skutków prawnych w zakresie przywrócenia prokuratorów, pozostających uprzednio w stanie spoczynku, do służby czynnej;
- 4) wszystkie przypadki powołania na stanowisko prokuratora prokuratorów przywróconych do służby po 4 maja 2016 r. w oparciu o art. 47 ustawy – przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze z dnia 28 stycznia 2016 r. - w tym również prokuratorów Prokuratury Krajowej - dotknięte są wadą prawną, *ergo* nie wywołują skutków prawnych, co oznacza, że stanowiska te są nienależycie obsadzone;
- 5) powrót prokuratorów, przywróconych do służby po 4 maja 2016 r., może odbywać się wyłącznie na zasadach ogólnych, określonych w art. 127 § 1 postanowień ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze;
- 6) w stosunku do prokuratorów, o których mowa w pkt. 4 konkluzji, Prokurator Generalny zobowiązany jest stwierdzić, że nadal pozostają oni prokuratorami w stanie spoczynku, w związku z czym nie mogą wykonywać jakichkolwiek obowiązków w ramach czynnej służby prokuratorowskiej, a tym bardziej pełnić funkcji kierowniczych w jakichkolwiek jednostkach prokuratury, zarówno w prokuraturach rejonowych, okręgowych, regionalnych, jak i w Prokuraturze Krajowej.